ePublishing

Byzantina Symmeikta

Vol 26, No 2 (2016)

BYZANTINA SYMMEIKTA 26

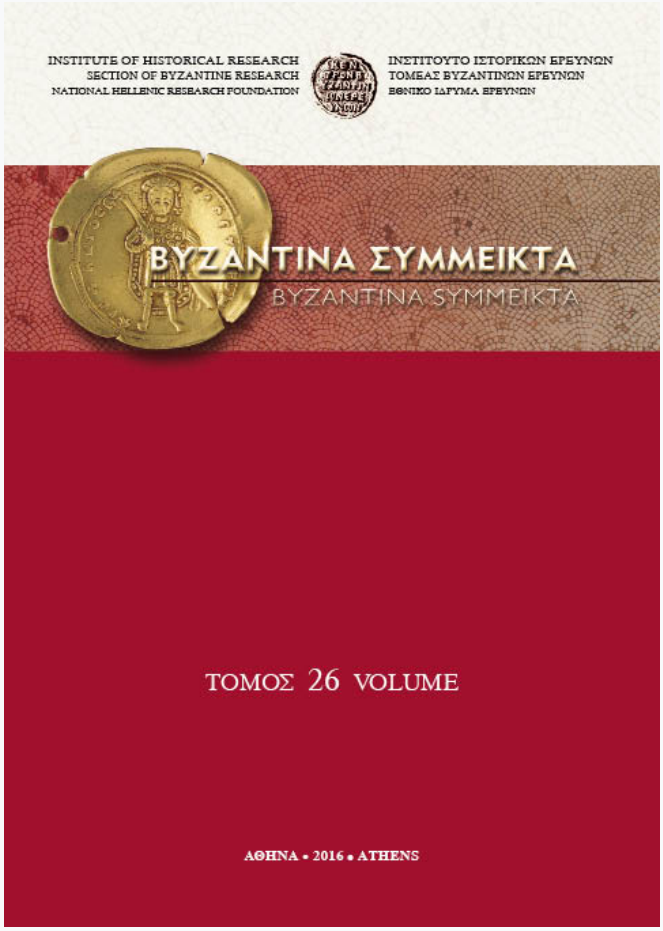

Βιβλιοκρισία Β. ΚΟΥΤΑΒΑ - ΔΕΛΗΒΟΡΙΑ, Ἡ σημειολογικὴ ἀντίληψη για τα φυτὰ στὸ Βυζάντιο. Ἀπό τὸν Ὀνειροκριτικὸ σὲ ἕνα γενικότερο κώδικα, ‘Αθήνα 2015, ISBN 960-571-109-2

Μαρία ΧΡΟΝΗ

doi: 10.12681/byzsym.10364

Copyright © 2017, Maria Chrones

This work is licensed under a Creative Commons Attribution-NonCommercial-ShareAlike 4.0.

To cite this article:

ΧΡΟΝΗ Μ. (2017). Βιβλιοκρισία Β. ΚΟΥΤΑΒΑ - ΔΕΛΗΒΟΡΙΑ, Ἡ σημειολογικὴ ἀντίληψη για τα φυτὰ στὸ Βυζάντιο. Ἀπό τὸν Ὀνειροκριτικὸ σὲ ἕνα γενικότερο κώδικα, ‘Αθήνα 2015, ISBN 960-571-109-2. *Byzantina Symmeikta*, *26*(2), 495–503. https://doi.org/10.12681/byzsym.10364

https://epublishing.ekt.gr | **e-Publisher:** EKT | **Downloaded at:** 02/02/2026 13:51:20

Β. Κουταβα-Δεληβορια, *Ἡ σημειολογικὴ ἀντίληψη γιὰ τὰ φυτὰ στὸ Βυζάντιο. Ἀπὸ τὸν Ὀνειροκριτικὸ σὲ ἕνα γενικότερο κώδικα,* Ἀθήνα 2015, ISBN 978-960-571-109-2

Ῥόδα ῥαντιζόμενα ἰδεῖν ἐν οἴκῳ μεγάλην χαρὰν καὶ καλὴν ἀγγελίαν σημαίνει[1]

Τὸ βιβλίο τῆς κ. Βαρβάρας Κουταβᾶ-Δεληβοριᾶ ἀποτελεῖ πολύτιμο ἀντικείμενο ἔρευνας σὲ ὅ,τι ἀφορᾶ τὴν χλωρίδα στὸ Βυζάντιο καὶ ἐπιπλέον τὶς γνώσεις τῶν διαφόρων εἰδῶν ἀπὸ τοὺς Βυζαντινούς, καθὼς καὶ τὶς ἀντιλήψεις τους καὶ τὴν σημειολογία ποὺ ἀπέδιδαν στὰ φυτά, ὅπως αὐτὲς καταγράφονται στὰ *Ὀνειροκριτικὰ* βυζαντινὰ κείμενα.

Ἰδιαίτερη εὐαισθησία δηλώνεται στὴν ἀφιέρωση «στὴν μητέρα μου ... *εὐώδη ἄνθη, οἷα ὁ τότε παρέχει καιρὸς* κατὰ τὰ προσφερόμενα στοὺς πατρικίους ἀπὸ τὸν αὐτοκράτορα τῇ παραμονῇ τῆς βαϊοφόρου»[2].

Το βιβλίο ἀποτελεῖται, μετὰ ἀπὸ τὸν Πρόλογο καὶ τὴν Εἰσαγωγὴ τῆς συγγραφέως, ἀπὸ τὰ ἀκόλουθα κεφάλαια:

I. Oneiromanteia kai Byzantio

Τὸ κεφάλαιο αὐτὸ ἀναφέρεται στὴν φύση τῶν ὀνειροκριτικῶν κειμένων, ὡς πρὸς τὸν τρόπο ποὺ κατανέμονται τὰ φυτὰ καὶ ἡ σημειολογία τους, μὲ ἀλφαβητικὴ σειρά. Στὰ *Ὀνειροκριτικὰ* κείμενα, ὅπως ἐπισημαίνει ἡ συγγραφέας, βρίσκονται ἀνάμεικτα στοιχεῖα, παγανιστικὰ καὶ χριστιανικά, καὶ γιὰ τὸν λόγο αὐτὸν πολλὲς φορὲς εἶναι ψευδεπίγραφα (ὅπως γιὰ παράδειγμα τὸ *Ὀνειροκριτικὸν* τοῦ Πατριάρχου Νικηφόρου), προκειμένου νὰ ἀποδοθεῖ σὲ αὐτὰ αἴγλη, ἀφοῦ

1. Ἀνώνυμος ἀλφαβητικὸς ὀνειροκρίτης, ἔκδ. F. Drexl, Das anonyme Traumbuch des codex Paris. Gr. 2511, *Λαογραφία* 8 (1925), 370, ἀρ. 355.

2. Κωνσταντίνος Πορφυρογέννητος, *De cerimoniis* [CSHB], 170.16 (=*PG* 112, στ. 412).

ἀπευθύνονται σὲ χριστιανικὸ κοινό. Ἐπίσης ἐπισημαίνεται ὅτι ἡ σημειολογία τῶν φυτῶν εἶναι ἀνάλογη καὶ μὲ τὴν ἡλικία, τὰ σωματικὰ χαρακτηριστικά, τὴν ἐθνικὴ προέλευση, τὴν ταυτότητα τῆς γυναίκας σὲ σχέση μὲ τὸν γάμο, τὸ ἐπάγγελμα καὶ τὶς συναφεῖς ἰδιότητες τοῦ κάθε προσώπου, καθὼς καὶ τὴν κοινωνικὴ ἰδιότητα, σὲ συνδυασμὸ μὲ τίτλους, ἀξιώματα, λειτουργήματα καὶ τὴν οἰκονομικὴ ἐπιφάνεια τοῦ ἐνδιαφερομένου ἀναγνώστη. Τὸ κεφάλαιο τελειώνει μὲ συγκεκριμένες ἀναφορὲς καὶ ἀντιπροσωπευτικὲς τῶν ἀντιλήψεων τῆς ἐποχῆς. Γιὰ παράδειγμα ἀναφέρει δύο ἀποσπάσματα ἀπὸ τὰ *Ὀνειροκριτικὰ* κείμενα: α) *Σοφία μεγίστη ἡ περὶ τῶν ὀνειράτων κρίσις καὶ λύσις καὶ προφητεία ἀπὸ Θεοῦ πᾶσιν εὐαγγελιζομένη, καθὸ ποὺ γέγραπται ἐν τοῖς ἁγίοις εὐαγγελίοις* καὶ β) *Ἐκ τῆς κρίσεως τῶν ὀνειράτων μεγίστην γνῶσιν καὶ πρόγνωσιν ἐφευρών, ζωῆς τε καὶ θανάτου, πενίας τε καὶ πλούτου, νόσου τε καὶ ὑγείας, χαρᾶς καὶ λύπης, νίκης ἐχθρῶν καὶ ἥττης, ἐλάττονι κόπῳ τὸ μέλλον ἀληθῶς ἐκμανθάνω ὑπὲρ τοῦ μεγίστου κόπου τῆς ἀστρονομίας*[3].

II. Βυζαντινες Ονειροκριτικες Αναφορες σε Φυτα

Ἡ συγγραφέας στὸ δεύτερο κεφάλαιο παρέχει γενική θεώρηση γιὰ τὶς ποικιλίες καὶ τὸν ἀριθμὸ τῶν φυτῶν ποὺ ἀναφέρονται στὰ *Ὀνειροκριτικὰ* κείμενα. Ἀκολουθοῦν οἱ τίτλοι ὅλων τῶν σωζομένων *Ὀνειροκριτικῶν*, τὰ ὁποῖα ἀναφέρονται ἐκτεταμένα σὲ φυτά, καὶ οἱ συντομογραφίες τῶν κειμένων, ὅπως χρησιμοποιοῦνται στὴν ἔρευνά της. Ἐν συνεχείᾳ, σὲ ὑποκεφάλαια παρουσιάζει ἀναλυτικότατα ἕνα ὀνειροκριτικὸ corpus, στὸ ὁποῖο παρατίθενται, ὅπως ἡ ἴδια σημειώνει, σχεδὸν ὅλες οἱ μνεῖες, ποὺ ἐπισημάνθηκαν. Σὲ τρεῖς πίνακες ποὺ παραθέτει δίνει ἀρχικὰ α) τὸν ἀριθμὸ τῶν ὀνειροκριτικῶν ἀναφορῶν κατὰ κατηγορία (γενικὲς κατηγορίες καὶ στοιχεῖα, συγκεκριμένα εἴδη καὶ καρπούς), εἰδικότερα σὲ προϊόντα φυσικὰ ἢ ἐπεξεργασμένα, ἐργασίες καὶ ἐπαγγέλματα καὶ χώρους ποὺ σχετίζονται μὲ τὰ φυτά. β) Στὸν δεύτερο πίνακα δίνει τὸν ἀριθμὸ τῶν φυτολογικῶν ἀντικειμένων, κατανεμημένα ὅπως στὸν πρῶτο πίνακα. γ) Στὸν τρίτο πίνακα ἀναφέρεται στὸν τομέα τῆς γεωργίας (εἰδική κοινωνικὴ ἀντίληψη, αἰσθητικὴ αἴγλη, διατροφικά, ἰατρικά, λεκτικά, χρήση, χρῶμα, οἰκονομία, γενικὴ ἀντίληψη τοῦ φυτικοῦ κόσμου) στὸ Βυζάντιο, ὅπως ἐπισημαίνονται στὰ *Ὀνειροκριτικὰ* κείμενα. Ἡ παράθεση τῶν φυτικῶν εἰδῶν γίνεται μὲ ἀναλυτικὴ κριτικὴ παρουσίαση. Ἀρχικὰ παρατίθενται οἱ γενικὲς κατηγορίες καὶ τὰ γενικὰ

3. Τὰ ἀποσπάσματα προέρχονται ἀπὸ τὸ *Ὀνειροκριτικὸν* τοῦ Ἀχμέτ, βλ. F. Drexl (ἐκδ.), *Achmetis Onirocriticon*, Lipsiae 1927, 1-3.

στοιχεῖα κατ' ἀλφαβητικὴ σειρά. Σὲ κάθε φυτὸ ἀποδίδονται ἡ ὀνειροκριτικὴ μνεία, ὁ ἀριθμὸς τῶν ἀναφορῶν, ὁ οἰωνός, τί προμηνύει τὸ φυτό, ἂν τὸ ὀνειρευθεῖ ὁ ἄνθρωπος, καὶ ὁρισμένες παρατηρήσεις ποὺ συσχετίζονται μὲ ἀνάλογες ἰδιότητες τοῦ φυτοῦ μὲ ἄλλα φυτά. Ἡ παράθεση αὐτὴ εἶναι ἀναλυτικότατη καὶ πληρέστατη, γεγονὸς ποὺ καταδεικνύει τὴν ἐμβρίθεια καὶ τὸ μέγεθος τῆς ἔρευνας τῆς συγγραφέως. Ὁ ἀναγνώστης ἀνακαλύπτει μία ὁλοκληρωμένη παρουσίαση τῶν φυτῶν καὶ τῶν ὀνομασιῶν τους, οἱ περισσότερες ἀπὸ τὶς ὁποῖες ἔχουν ἐπιβιώσει μέχρι σήμερα. Ἐπιπλέον, σημειώνει ὅτι οἱ σημειολογικὲς ἀντιλήψεις, σὲ ἀρκετὲς περιπτώσεις, προέρχονται ἀπὸ προγενέστερες πηγές, καθὼς ἐπισημαίνει ὅτι χρονολογικὰ ἡ πλειοψηφία τῶν βυζαντινῶν *Ὀνειροκριτικῶν* φαίνεται νὰ ἔχει γραφεῖ ἀπὸ τὸν 9ο αἰώνα καὶ μετά. Τὸ ἀρχαιότερο ἀποδίδεται στὸν προφήτη Δανιήλ, μὲ terminus ante quem τὸν 7ο αἰώνα, ἐνῶ ὑπάρχει καὶ κάποιο παλαιότερο, τὸ ὁποῖο χρονολογεῖται πιθανὸν τὸν 4ο αἰώνα. Αὐτὸ τὸ πρῶτο κατ' ἀλφάβητον ὀνειροκριτικὸ κείμενο, μεταφράστηκε στὰ λατινικά τὸν 7ο αἰώνα, ἐνῶ μία ἔμμετρη ἐκδοχή του ἀποδίδεται στὸν Πατριάρχη Νικηφόρο καὶ χρονολογεῖται μεταξὺ τοῦ 7ου καὶ 9ου αἰώνα. Ὅλα τὰ ὑπόλοιπα θεωροῦνται δευτερεύουσες παραλλαγὲς τῶν δύο αὐτῶν τύπων τοῦ πεζοῦ καὶ τοῦ ἔμμετρου. Ἡ συγγραφέας ἐπισημαίνει ὅτι ἡ εἰκονομαχία καὶ ἡ λύση της ἀποτελεῖ ἕνα σημαντικὸ χρονολογικὸ σημεῖο γιὰ τὰ *Ὀνειροκριτικὰ* κείμενα, παραπέμποντας σὲ ἀνάλογη βιβλιογραφία (σ. 19)[4].

III. Απο την Ονειροκριτικη σε μια Γενικοτερη Σημειολογια των Φυτων στο Βυζαντιο

Τὸ τρίτο κεφάλαιο διακρίνεται σὲ τέσσερις ἑνότητες, στὶς ὁποῖες ἡ συγγραφέας παρέχει κάποιες πολὺ σημαντικὲς πληροφορίες γιὰ ἀρχαιοελληνικὲς καὶ βυζαντινὲς πηγές, τὶς ὁποῖες χρησιμοποίησε ἀναλογικὰ στὴν ἔρευνά της.

Στὴν πρώτη ἑνότητα μὲ τίτλο *Γενικὴ Ἀντίληψη τοῦ Φυτικοῦ Κόσμου* ἡ συγγραφέας ἐπισημαίνει εἰσαγωγικὰ ὅτι βασίζεται στὰ δύο συστηματικότερα καὶ θεμελιώδη πονήματα, τὸ *Περὶ φύσεως τῶν φυτῶν* τοῦ Θεοφράστου (3ος αἰ.) καὶ τὸ *Περὶ ὕλης ἰατρικῆς* τοῦ Διοσκουρίδη, ὅπου καταγράφονται περισσότερα ἀπὸ πεντακόσια εἴδη φυτῶν. Ἡ μελέτη τῆς κ. Κουταβᾶ-Δεληβοριᾶ περιλαμβάνει ἑξήντα τρία εἴδη φυτῶν. Παράλληλα ὡς πρὸς τὴν ποικιλία ὑπάρχει ἡ μονομέρεια, ἀφοῦ κυριαρχεῖ ἐντυπωσιακὰ τὸ ποσοστὸ τῶν χρήσιμων φυτολογικῶν ἀντικειμένων στὰ

4. Ποικίλες προσεγγίσεις στὴν ἀντίληψη τῶν Βυζαντινῶν γιὰ τὰ ὄνειρα βλ. στὸν τόμο Ch. Angelidi – G. T. Calofonos (eds.), *Dreaming in Byzantium and Beyond*, Aldershot 2014.

Ὀνειροκριτικὰ κείμενα. Εἶναι χαρακτηριστικὸ ὅτι τρεῖς ἀπὸ τὶς πέντε ὁμάδες, στὶς ὁποῖες ἔχουν ἐπιμεριστεῖ κατὰ τὸ περιεχόμενό τους οἱ βυζαντινὲς ὀνειροκριτικὲς φυτολογικὲς μνεῖες (εἰδικότερα προϊόντα, ἐργασίες καὶ χῶροι σχετικὰ μὲ φυτὰ) περιέχουν σχεδὸν ἀποκλειστικὲς ὀνειροκριτικὲς ἀναφορές (σ. 115).

Σημαντικότατα γιὰ τὴν ἔρευνα εἶναι καὶ τὰ *Γεωπονικά*, ἔργο ποὺ διασώθηκε σὲ πενήντα χειρόγραφα καὶ πολλὲς μεταφράσεις. Ἔργο ἐξαιρετικὸ τὸ *Περὶ ὕλης ἰατρικῆς*, τοῦ Διοσκουρίδη, τὸ ὁποῖο γράφτηκε προγενέστερα (1ος αἰώνας) ἀποτελεῖ βάση τῆς φαρμακολογίας καὶ τῆς ἰατρικῆς καὶ γιὰ τὸν λόγο αὐτὸν εἶχε ἀνάλογη διάδοση καὶ χρήση. Ἡ συγγραφέας ἐπισημαίνει ὅτι ἡ γενικὴ ἀντίληψη τοῦ φυτικοῦ κόσμου πρέπει νὰ ἀναζητηθεῖ καὶ στὸν χῶρο τῶν εἰκαστικῶν, ὅπου καὶ παρουσιάζεται ὡς παράδοση τῆς ἀρχαιότητας. Ἀποτυπώνεται μὲ ποικίλους τρόπους σὲ ἔργα δημόσιας ἢ ἰδιωτικῆς χρήσης στὸν ἐκκλησιαστικὸ καὶ στὸν κοσμικὸ χῶρο, ὅπως φαίνεται στὶς εἰκόνες τῆς ἀνάλογης ἑνότητας ποὺ ἀκολουθεῖ (σ. 119).

Στὴν δεύτερη ἑνότητα τοῦ τρίτου κεφαλαίου μὲ τίτλο *Γνώση Εἰδικῶν Φυσικῶν Χαρακτηριστικῶν*, παρατίθενται ἀντιπροσωπευτικὰ χαρακτηριστικὰ ἀποσπάσματα ἀπὸ *Ὀνειροκριτικὰ* κείμενα πεζὰ ἢ ἔμμετρα, μὲ πλήρη σχολιασμό.

Ὅπως ὑπογραμμίζει ἡ συγγραφέας, μεταξὺ ἄλλων, ἀποτελοῦν χαρακτηριστικὸ παράδειγμα οἱ παροιμιώδεις ἐκφράσεις, ἀντιπροσωπευτικὲς τῶν ἀντιλήψεων τῆς ἐποχῆς, οἱ ὁποῖες συνδυάζουν τὸ διακεκριμένο ὕψος τοῦ φυτοῦ μὲ τὴν ἀπουσία ἐδώδιμων καρπῶν: *Κυπαρίττου καρπός ἐπὶ τῶν καλὰ καὶ ὑψηλὰ λεγόντων, ἄκαρπα δέ.* Προέρχεται ἀπὸ τὴν συλλογὴ τοῦ Μιχαὴλ Ἀποστόλη (15ος αἰ.)[5]. Δύο ἀκόμα χαρακτηριστικὰ ἀποφθέγματα: *Δρυὸς αὐξομένης, συναύξεται ἡ σκιὰ – ἐπὶ τῶν εὐδοκιμούντων* καὶ *Μιᾷ τομῇ ὁ δρῦς οὐ τέμνεται – ἐπὶ τῶν μὴ εὐχερῶς γινομένων*[6] (σ. 119). Πολλὰ ἀπὸ τὰ φυτὰ χρησιμοποιοῦνται ὡς σύμβολα ἐρωτικὰ λογοτεχνικῶν ἡρωΐδων, ὅπως γιὰ παράδειγμα γιὰ τὴν ἀγαπημένη τοῦ Διγενῆ, *Ἀνάστα ῥόδον πάντερπνον, μεμυρισμένον μῆλον*[7] ἢ γιὰ τὴν Χρυσάντζα, τὴν ἀγαπημένη τοῦ Βελθάνδρου, *τὸ σῶμα σου τὸ εὐγενικὸν ἴσον βεργὶν τὸ ποῖκε, / κυπαρισσοβεργόλυγον ἐδημιούργησέν το*[8].

5. E. Leutsch – F. G. Schneidewin, *Paroemiographi graeci*, τ. 2, Göttingen 1851, 491.

6. Ν. Γ. Πολίτης, *Μελέται περὶ τοῦ βίου καὶ τῆς γλώσσης τοῦ ἑλληνικοῦ λαοῦ. Παροιμίαι*, τ. 1, Ἀθήνα 1899, 80, 97, ἀρ. 662 καὶ 1554.

7. Διγενής, παραλλαγὴ Ζ, στ. 1842 (ἔκδ. E. Trapp, *Digenes Akrites. Synoptische Ausgabe der ältesten Versionen* [WBS VIII], Wien 1971, 193.

8. *Βέλθανδρος καὶ Χρυσάντζα*, στ. 652-653, ἔκδ. Ε. Κριαρα, *Βυζαντινὰ ἱπποτικὰ μυθιστορήματα*, Ἀθήνα 1955, 114.

Ἰδιαίτερα δημοφιλὴς πρέπει νὰ ἦταν ἡ εἰκόνα τῆς παραβολῆς τῆς γυναικείας κορμοστασιᾶς μὲ τὸ κυπαρίσσι. Μία ἀπὸ τὶς γοητευτικότερες περιγραφὲς συναντᾶμε στὸ ἐπιθαλάμιο ποίημα τοῦ Νικολάου Εἰρηνικοῦ γιὰ τὸν γάμο τοῦ Ἰωάννη Γ΄ Βατάτζη μὲ τὴν Κωνσταντίνα-Ἄννα, κόρη τοῦ Γερμανοῦ Φρειδερίκου Hohenstaufen (1244):

Εἰς εὐφυῆ κυπάριττον κιττὸς συνανατρέχει,
ἡ βασιλὶς κυπάριττος, κιττὸς ὁ Βασιλεύς μου[9] (σ. 119).

Στὴν τρίτη ἑνότητα ἡ συγγραφέας ἀναφέρεται ἐκτενέστατα στὸν τομέα τῆς γεωργίας καὶ τῆς οἰκονομίας, ποὺ σχετίζονται μὲ τὴν καλλιέργεια τῶν φυτῶν. Ἐπιπλέον ἐπισημαίνει προϊόντα, ποὺ προέρχονται ἀπὸ τὴν ἐπεξεργασία πολλῶν φυτῶν, ὅπως ὁ οἶνος, ἀπὸ τοὺς καρποὺς τῆς ἀμπέλου, καὶ σημειώνει τὶς ἀντίστοιχες ἐποχὲς τοῦ χρόνου, κατὰ τὶς ὁποῖες πρέπει να γίνεται ἡ περισυλλογὴ καὶ ἡ ἐπεξεργασία τους.

Χαρακτηριστικὰ ὁ Κωνσταντῖνος Πορφυρογέννητος στὸ ἔργο του *Πρὸς τὸν ἴδιον υἱὸν Ρωμανὸν*[10] ἀναφέρει γιὰ τὴν περιοχὴ τῆς Μάνης: *Ὁ δὲ τόπος ἐν ᾧ κατοικοῦσιν ἔστιν ἄνυδρος καὶ ἀπρόσοδος.*

Γιὰ τὴν ἀποτύπωση τοῦ κρατικοῦ ἐνδιαφέροντος γιὰ τὸν φυτολογικὸ κόσμο τὰ ἁρμοδιότερα κείμενα εἶναι τὰ νομοθετικά. Σύμφωνα μὲ τὴν νομοθεσία τῶν Ἰσαύρων, ἡ κλοπὴ καρπῶν δένδρων τιμωρεῖται μὲ χειροκοπία καὶ δαρμό. Σημαντικότατο εἶναι τὸ θέσπισμα τοῦ Λέοντος Στ΄ τοῦ Σοφοῦ, τὸ ὁποῖο στηλιτεύει τὴν ἀγυρτία. Αὐτὸ καταδεικνύει ὅτι μαγικὰ γιατροσόφια ἦταν σὲ χρήση γιὰ τὴν προστασία τῶν φυτῶν καὶ τὴν ἀνάπτυξή τους, ὅπως ἀκριβῶς καὶ γιὰ τοὺς ἀνθρώπους.

Ἰδιαίτερη σημειολογία γιὰ ὁρισμένα φυτά, ὅπως τὰ σταφύλια, τὰ σῦκα, τὰ ῥῷα, τὸ ἔλαιον, τὰ ροδάκινα καὶ τὰ δαμάσκηνα, ἀνευρίσκεται στὰ ἐκκλησιαστικὰ κείμενα.

Ἰδιαίτερη σημειολογικὴ σημασία γιὰ τὴν ἐκκλησία ἔχουν ὁ σῖτος καὶ ὁ οἶνος, τὰ ὁποῖα χρησιμοποιοῦνται στὴν Θεία Κοινωνία. Χαρακτηριστικὴ ἡ ρήση τοῦ Χριστοῦ *Ἐγὼ εἰμὶ ἡ ἄμπελος ἡ ἀληθινὴ καὶ ὁ πατήρ μου ὁ γεωργός ἐστι. Πᾶν κλῆμα ἐν ἐμοὶ μὴ φέρον καρπόν, αἴρει αὐτό, καὶ πᾶν τὸ καρπὸν φέρον,*

9. Ἔκδ. A. Heisenberg, *Aus der Geschichte und Literatur der Palaiologenzeit,* München 1920, 100.

10. Ἔκδ. G. Moravcsik – R. Jenkins [CFHB 1], Washington 1967, 236.

καθαίρει αὐτὸ ἵνα πλείονα καρπὸν φέρει[11]. Ἄμπελος θεωρεῖται ἀπὸ τὸν Θεόδωρο Πρόδρομο ἡ ἴδια ἡ αὐτοκρατορία καὶ τὸ ἀνθρώπινο δυναμικό της.

Ἔντονο ἐνδιαφέρον στὰ *Ὀνειροκριτικὰ* κείμενα παρουσιάζει καὶ ἡ ἐλιά. Ἡ οἰκονομικὴ ἐκτίμηση τῆς ἐλαίας ὡστόσο σχολιάζεται ἰδιαίτερα σὲ ὁδηγίες γιὰ τὴν καλλιέργειά της στὸ κεφάλαιο τῶν *Γεωπονικῶν* «*Περὶ φυτείας καὶ ἐπιμελείας ἐλαιῶν καὶ ὅτι μέγιστον ἐστι ἀγαθὸν ἡ περὶ ταύτης σπουδή*». Στὰ *Ὀνειροκριτικὰ* ὑπάρχουν εἴκοσι πέντε ἀναφορὲς στὴν ἐλιά, ποὺ ἀφοροῦν τὸ δένδρο, τὰ φύλλα, τὸν καρπὸ καὶ τὸ ἔλαιον (σ. 127).

Στὴν τέταρτη ἑνότητα ἡ συγγραφέας ἀναφέρεται στὴν *Εἰδικὴ Κοινωνικὴ Ἀντίληψη* γιὰ τὰ φυτά. Τὸ δρεπάνι, ἡ ξυλεία, τὸ θέρος, τὰ σιτηρά, τὸ πιπέρι προσλαμβάνουν ἰδιαίτερη σημειολογικὴ σημασία στὰ *Ὀνειροκριτικά*. Ὡς πρὸς τὴν χρήση τῶν φυτῶν στὴν διατροφὴ τῆς ἀγροτικῆς κοινωνίας τοῦ Βυζαντίου ἡ συγγραφέας παραπέμπει στὰ πεζὰ καὶ τὰ ἔμμετρα διατροφικὰ ἐγχειρίδια, τὰ ὁποῖα καταγράφονται καθ' ὅλη τὴν βυζαντινὴ περίοδο, μὲ ἀφετηρία τὸν διατροφικὸ κανόνα τοῦ Ἀετίου Ἀμιδηνοῦ (5ος αἰ.).

Ἕνα ἄλλο στοιχεῖο στὸ ὁποῖο ἀναφέρεται ἡ συγγραφέας εἶναι ἡ αἴγλη ποὺ ἀσκοῦσαν τὰ φυτὰ στὴν βυζαντινὴ κοινωνία καὶ ἰδιαίτερα στὶς ἑορταστικὲς ἐκδηλώσεις, ὅπως οἱ αὐτοκρατορικὲς τελετές, οἱ γάμοι, οἱ διάφορες μορφὲς τέχνης (ὑφάσματα, ἀντικείμενα, ἐκκλησιαστικὸς διάκοσμος, ψηφιδωτά). Στὴν ὑποενότητα μὲ τίτλο *Λεκτικὰ* ἀναφέρεται σὲ ὁρισμένες ἀναφορὲς τῶν *Ὀνειροκριτικῶν* κειμένων, μόλις 7 στὶς 152, οἱ ὁποῖες δὲν ὑπάρχουν στὸ ξενόγλωσσο ἀρχικὰ *Ὀνειροκριτικὸ* τοῦ Ἀχμέτ, ὅπου ὑπάρχει λεκτικὸς συνειρμὸς συνειδητὸς ἢ ὄχι. Τὸ πιὸ χαρακτηριστικὸ παράδειγμα εἶναι ἡ σύνδεση τῶν σύκων μὲ τὴν συκοφαντία, ποὺ παραδίδεται στὸν Μανουὴλ Β΄ Παλαιολόγο: τὰ *σῦκα δηλοῦσιν συκοφαντίας καὶ κατηγορίας καὶ λόγους αἰσχυντούς, οὐκ ἀληθεῖς, ἀλλὰ ψευδεῖς*[12] (σ. 153). Στὴν ὑποενότητα, τὴν ὁποία ἡ συγγραφέας ἀφιερώνει στὸ *Χρῶμα* τῶν φυτῶν καὶ τὸν ρόλο του στὰ *Ὀνειροκριτικά*, σημειώνει ὅτι τὰ σχετικὰ κείμενα δίδουν ἰδιαίτερη σημασία στὸ κίτρινο, τὸ ὁποῖο εἶναι δυσοίωνο, τὸ κόκκινο, τὸ ὁποῖο εἶναι ἀντίθετα εὐοίωνο, ὅπως καὶ στὶς εἰδικὲς ἐκτιμήσεις τοῦ μαύρου καὶ τοῦ λευκοῦ. Στὴν πέμπτη ὑποενότητα ἡ συγγραφέας ἀναφέρεται σὲ δύο περιπτώσεις, *Τὸ μῆλο καὶ Τὸν κῆπο*, τὰ ὁποῖα δηλώνουν σημειολογικὲς ἀντιλήψεις, οἱ ὁποῖες φαίνονται καθαρὰ στὴν περιγραφὴ τοῦ κήπου τῶν Ἁγίων Ἀποστόλων στὴν Κωνσταντινούπολη τοῦ

11. Ἰω. 15.1.

12. A. Delatte, *Anecdota Atheniensia et alia*, τ.1, Liège 1927, 515.

Νικολάου Μεσαρίτη (12ος αἰ.) καὶ στὸ ποίημα τοῦ Γεωργίου Χούμνου *Ἡ Κοσμογέννησις* (15ος αἰ.).

Ἐξαιρετικὴ εἶναι ἡ περιγραφὴ τοῦ κήπου, ποὺ παραδίδεται στὸ ἀκριτικὸ ἔπος *Βασίλειος Διγενὴς Ἀκρίτης*, ὁ ὁποῖος ἐπέλεξε τὸν κάμπο κοντὰ στὸν Εὐφράτη ποταμό. Ἐπίσης πολὺ ἐνδιαφέρουσα εἶναι ἡ περιγραφή τοῦ κήπου τῆς Σωφροσύνης, κεντρικῆς ἡρωίδας στὸ διδακτικὸ ποίημα τοῦ Θεοδώρου Μελιτηνιώτη (14ος αἰ.). Ἐπίσης βέβαια δὲν μποροῦμε νὰ μὴν ἀναφερθοῦμε σὲ προγενέστερα ποιήματα τοῦ Θεοδώρου Προδρόμου (12ος αἰ.), τὰ ὁποῖα ἐνδεχομένως ἀπετέλεσαν ἔμπνευση καὶ πηγὴ τοῦ Μελιτηνιώτη. Πρόκειται γιὰ ἔμμετρη σύνθεση, ἀφιερωμένη στὸν γάμο τοῦ κυροῦ Ἀλεξίου[13], ἐγγονοῦ τοῦ Ἀλεξίου Α΄ Κομνηνοῦ ἀπὸ τὴν κόρη του Μαρία, στὴν ὁποία διακρίνεται σαφέστατα ἡ σημειολογικὴ ἀντίληψη γιὰ τὰ φυτά, τὸ καθένα ἀπὸ τὰ ὁποῖα συμβολίζει τὶς ἀρετὲς τῆς νύμφης. Κάθε προσὸν τῶν νεονύμφων σωματικὸ ἢ πνευματικό, συνδέεται μὲ τὰ φυτὰ ἑνὸς κήπου πλούσιου σὲ φυτικὰ εἴδη. Παραθέτουμε ἐνδεικτικὰ κάποιους στίχους ἀπὸ τὸ ἀντίστοιχο ποίημα τοῦ Θεόδωρου Προδρόμου:

Τίς εἶδε κῆπον ἀρετῶν; ἐλθέτω νῦν, ἰδέτω·
βλεψάτω μὲν κυπάριττον ὧδε τὴν ἡλικίαν,
ἐφ' οὗ νῦν προπομπεύομεν περιφανοῦς νυμφίου,
κιττοῦ κορύμβους εὐπρεπεῖς τοὺς εὐπρεπεῖς βοστρύχους,
τὴν τύχην κέδρον ὑψηλὴν ὑπὲρ Λιβάνου κέδρον,
τὸ γένος ἄλλην ἄμπελον πολύβοτρυν ὡραίαν,
τὸν τρόπον ῥόδον εὔοσμον ὑπὲρ λειμῶνος ῥόδον,
τὸ ταπεινόν, τὸ γαληνὸν ὑπὲρ τὰ μύρτα μύρτον,
τὸ μέτριον καὶ προσηνὲς ὑπὲρ τὰ κρίνα κρίνον,
τὰς τοῦ προσώπου χάριτας ὑπὲρ τὰς ὑακίνθους,
τὰς μούσας τὰς ἐν λέξεσιν ὑπὲρ λωτὸν καὶ μέλι,
τῆς δὲ παστάδος τὰ σεμνὰ καὶ τῆς νυμφαγωγίας
ὡς περὶ πλάτανον κισσὸς καὶ περὶ δάφνην κλῆμα [...][14].

Ἡ συγγραφέας ἀκολούθως ἀναφέρεται στὸ κείμενο ποὺ φέρει τὸν τίτλο: *Ἡ βίβλος αὕτη τέρψιν παραδείσου τῷ φιλομαθεῖ ψυχικοῦ παρεισάγει καὶ εἰς*

13. Κ. Βαρζος, *Ἡ γενεαλογία τῶν Κομνηνῶν*, τ. Α΄, Θεσσαλονίκη 1984, 331-334, ἀρ. 69.

14. W. Hörandner, *Theodoros Prodromos Historische Gedichte* [WBS XI], Wien 1974, 401, ἀρ. XLIII.

τὰς νοήσεις κατὰ νοῦν παρεισφέρει[15]. Στὰ σημειολογικὰ στοιχεῖα τοῦ ποιήματος δίδονται 11 ζεύγη φυτῶν – ἀρετῶν ὡς ἑξῆς:

Κιτρίον / Λεμονιὰ – Ἀφθονία
Κρίνον – Ἀκτημοσύνη
Συκῆ – Πραότης
Ἄμπελος – Πνευματικὴ εὐφροσύνη
Ροὰ / Ροδιὰ – Ἀνδρεία
Περσία / Ροδακινιά – Μετριότης
Φοίνιξ – Δικαιοσύνη
Στύραξ /Στυράκι ἢ Στουράκι – Εὐχὴ
Ἐλαία – Ἐλεημοσύνη
Σμίλαξ / Σμίλακας «Ἀγράμπελη» – Γνῶσις
Βάτος – Ὑπακοή.

Ἀκολούθως στὸ κεφάλαιο *IV, Ἡ Ἀποτύπωση τῆς Σημειολογίας τῶν φυτῶν στὸν Βυζαντινὸ Δημόσιο καὶ Ἰδιωτικὸ Βίο* ἡ συγγραφέας παραθέτει δύο σπάνιες περιπτώσεις, ὡς εἴδη λόγου, ἕναν βαθμιδωτὸ γρῖφο καὶ ἕνα ἀριθμητικὸ αἴνιγμα, ἀντιπροσωπευτικὰ τῆς σημειολογίας τῶν φυτῶν στὸ Βυζάντιο:

1. *Ζώοις μὲν εἰς σκέπην τὸ πρῶτον εὑρέθην,*
ἔπειτα καὶ ἀνθρώποις κατεσκευάσθην.
Εἰ βούλει κλῆσιν μαθεῖν τὴν ἐμήν, ξένε,
τρισύλλαβος πεντάγραμμος ὑπάρχει
οὐδετέρου κατὰ γραμματιστὰς γένους.
Ἀριθμὸς τῶν εἰρημένων μου γραμμάτων
ἑπταπλασιασμὸς μὲν τῶν τριάκοντα,
πενταπλασιασμὸς δ' αὖ τῶν πέντε πέλει.
Ἂν μὲ στερήσῃς τοῦ πρώτου τῶν γραμμάτων,
ἄκρα γῆς γίνομαι τῆς Πελοποννήσου.
Ἀλλὰ καὶ δεύτερον ζημιώσας γράμμα,

15. M. H. Thomson, *Le jardin symbolique*, / ἔκδοση καὶ γαλλικὴ μετάφραση, Paris 1960. Ἐπίσης μὲ προσθῆκες καὶ ἀγγλικὴ μετάφραση *The symbolic Garden: Reflections Drawn from a Garden of Virtues: A XIIth Century Greek Manuscript*, North York Ont. 1989. Τὸ κείμενο χρονολογεῖται ἀπὸ τὴν συγγραφέα στὸν 11ο αἰ., ἐνῶ ὁ H. Hunger, *Die Hochsprachliche profane Literatur der Byzantiner*, τ. 2, München 1978, 276 καὶ σημ. 27, τὸ χρονολογεῖ στὸν 14ο αἰώνα.

ἑαρινὸν τῶν εὐόσμων λέγεις ἄνθος.
Καὶ εἰς τὸ τρίτον τοῦτ' αὐτὸ δράσας, ξένε,
ὃ βούλει τῶν ὄντων παντὶ κόσμῳ νόει[16] (σ. 175-176).

Ὅπως χαρακτηριστικὰ ἀναφέρει ἡ συγγραφέας, στὸ ἀριθμητικὸ αἴνιγμα τὸ παιγνίδι γίνεται μὲ ἀριθμούς, ποὺ στὸ Βυζάντιο γράφονταν μὲ γράμματα τῆς ἀλφαβήτου, ὅπως καὶ στὴν ἑλληνικὴ ἀρχαιότητα. Στὸ αἴνιγμα ποὺ παρατίθεται, ἀναζητεῖται ἡ λέξη *ἄρτος* μὲ δεδομένο ὅτι τὰ γράμματά της, ἂν διαβαστοῦν ὡς ἀριθμοί, ἀντιστοιχοῦν στὸν ἀριθμὸ 671 (300+300+30+30+10+1):

2. *ἄπνους μέν εἰμι, τοὺς βροτοὺς δὲ ῥωννύω*
τὴν κλῆσιν ἔσχον εὐάριθμον πάνυ
ἀσπάζομαι γὰρ τὸ τριακῶς δὶς μόνον
δὶς τριάκοντα καὶ μίαν πρὸς τοῖς δέκα[17] (σ. 175-176).

Ἕπονται ἐνδεικτικὰ ἀποσπάσματα ἀπὸ παροιμίες ποὺ ἀκολουθοῦν τὰ συνήθη πρότυπα, ὅπως αὐτὸ γιὰ τὴν ἐλιά:

Μήτηρ καὶ θυγάτηρ τὴν αὐτὴν κλῆσιν ἔσχον
ἑῶσι τὴν μητέρα καὶ ἀμέλγουσι τὴν θυγατέρα[18] (σ. 175).

Στὸν παραλληλισμὸ τῶν «φυτολογικῶν» μὲ τὰ ἀνθρώπινα γνωρίσματα, ἡ συγγραφέας κατανέμει, μὲ βάση τὸ σημαντικότατο *Ὀνειροκριτικὸ* τοῦ Ἀχμέτ, ὅπως καὶ τοῦ προδρόμου του Ἀρτεμιδώρου, τὰ κύρια δέντρα ποὺ παρουσιάζονται σὲ ρητὰ γιὰ ἄνδρες ἢ γυναῖκες:

ΑΝΔΡΕΣ	ΓΥΝΑΙΚΕΣ
Ἡ Καρύα	Ἡ Κυπάρισσος
Ἡ Ροιὰ	Ἡ Ἄμπελος
Ἡ Ἐλαία	Ἡ Μηλέα
Ἡ Βάμβαξ	Ὁ Φοῖνιξ
Τὸ Κίτρον	
Τὸ Ἄπιον	

16. Γιὰ τὶς παραπομπὲς βλ. I. Vassis, *Initia Carminum Byzantinorum* [Supplementa Byzantina 8], Berlin – New York 2005, 288.

17. Γιὰ τὶς παραπομπὲς: I. Vassis, *Initia*, 68.

18. Αἴνιγμα ποὺ ἀποδίδεται εἴτε στὸν Βασίλειο Μεγαλομύτη, εἴτε στὸν Εὐστάθιο Μακρεμβολίτη, βλ. Φ. Κουκουλες, *Βυζαντινῶν Βίος καὶ Πολιτισμός*, τ. Α/2, Ἀθήνα 1948, 84 καὶ σημ. 2.

Τὸ τελευταῖο μέρος τοῦ βιβλίου τῆς κ. Βαρβάρας Κουταβᾶ-Δεληβοριᾶ περιλαμβάνει ἕναν πολὺ ἀξιόλογο κατάλογο 269 εἰκόνων, τὶς ὁποῖες διακρίνει, ἀναλόγως μὲ τὰ κεφάλαια ποὺ ἀντιστοιχοῦν στὶς θεματικὲς ἑνότητες τοῦ πρώτου μέρους, ὡς ἑξῆς:

1. Ὀνειρομαντεία καὶ Βυζάντιο
2. Βοτανολογικὴ ὀπτικὴ
3. Γενικὴ αντίληψη τοῦ φυσικοῦ κόσμου
4. Τοπία χειρογράφων
5. Γενικὴ ἀντίληψη τοῦ φυτικοῦ κόσμου στὸ Βυζάντιο
6. Διακοσμητικὲς ἀποδόσεις φυτικῶν στοιχείων στὴν βυζαντινὴ μικροτεχνία, σὲ ὑφάσματα, σὲ χειρόγραφα, σὲ κεραμικὰ καὶ χάλκινα ἀντικείμενα
7. Ἀντίληψη «εἰδικῶν» χαρακτηριστικῶν καὶ καλλιέργεια.

Οἱ εἰκόνες κατανέμονται στὴ συνέχεια κατὰ εἴδη φυτῶν, σύμβολα μὲ ἰδιαίτερη σημασία γιὰ τὴν βυζαντινὴ κοινωνία, ὅπως ἡ ἄμπελος, ἡ ἐλιά, τὰ σιτηρά, ἡ ἄκανθα, ὁ κισσὸς καὶ τὰ καρδιόσχημα φύλλα, ἡ κυπάρισσος, τὸ μῆλο, τὰ ρόδα, τὰ στέφανα, ἡ δάφνη καὶ ὁ φοίνικας. Ἐπιπλέον παρατίθενται εἰκόνες μὲ φυτά, τὰ ὁποῖα ἔχουν θρησκευτικὴ συμβολικὴ σημασία, ὅπως γιὰ παράδειγμα, μὲ ἁγίους, καθὼς καὶ ἐνδεικτικὲς ἁγιογραφίες μὲ φυτὰ (καιομένη βάτος, φυλλοφόροι σταυροί).

Ἐπίσης παρατίθενται εἰκόνες μὲ ἀναπαραστάσεις ἐπαγγελματιῶν, οἱ ὁποῖοι ἀσχολοῦνται μὲ φυτά, κήπων καὶ ἀγρῶν καὶ τέλος ἐπίτιτλα ἀποκλειστικὰ μὲ φυτικὸ διάκοσμο.

Ἀκολουθεῖ περίληψη στὴν ἀγγλικὴ καὶ πλουσιότατη βιβλιογραφία 18 σελίδων.

Στὸ ὄγδοο μέρος τῆς μελέτης ὑπάρχει εὑρετήριο πινάκων καὶ στὸ ἔνατο μέρος, μὲ τὸ ὁποῖο κλείνει τὸ βιβλίο, ὑπάρχει *Πίνακας Ὀνομάτων καὶ Πραγμάτων.*

Εἶναι φανερὸ ὅτι πρόκειται γιὰ ἕνα ἔργο μὲ μεγάλη ἐπιστημονικὴ σημασία, βάσει τοῦ ὁποίου ὁ ἀναγνώστης ἔχει τὴν δυνατότητα νὰ ἐμβαθύνει σὲ ὅλο τὸν κόσμο τῶν φυτῶν στὸ Βυζάντιο, τὴν φύση τους, τοὺς συμβολισμοὺς καὶ τὶς σχετικὲς ἀντιλήψεις τῶν Βυζαντινῶν.

Μαρια Χρονη-Βακαλοπουλου
Ἀθήνα